

KILTIN POJAN MATKA

ONNEN KULTAMAAHAN

TOIMITTI: ELLI-TÄTI

JUUSELA & LEVÄNEN O.Y:n LASTENKIRJOJA N:o 3.

KILTIN POJAN MATKA

ONNEN KULTAMAAHAN

TOIMITTI

ELLI-TÄTI

Helsinki 1919.

JUUSELA & LEVÄNEN OSAKEYHTIÖ
Kirjapaino ja Kirjansitomo

Matalassa mökissä
lumisella mäellä
asui Kauko-poikanen,
reipas, ilomielinen.
Kiltti myös ol' pikku mies,
— tonttu varmasti sen ties,
siksi ihmeet aivan
osaksensa sai hän.

Oli kerran ihana
talvi-päivä kuulakka,
senpä Kauko huomasi
sieppas lakin kiireesti,
hyppäs suksiensa luo
meidän reipas poika tuo.
Oi, kuin hanki kiilsi,
sukset mennä viilsi!

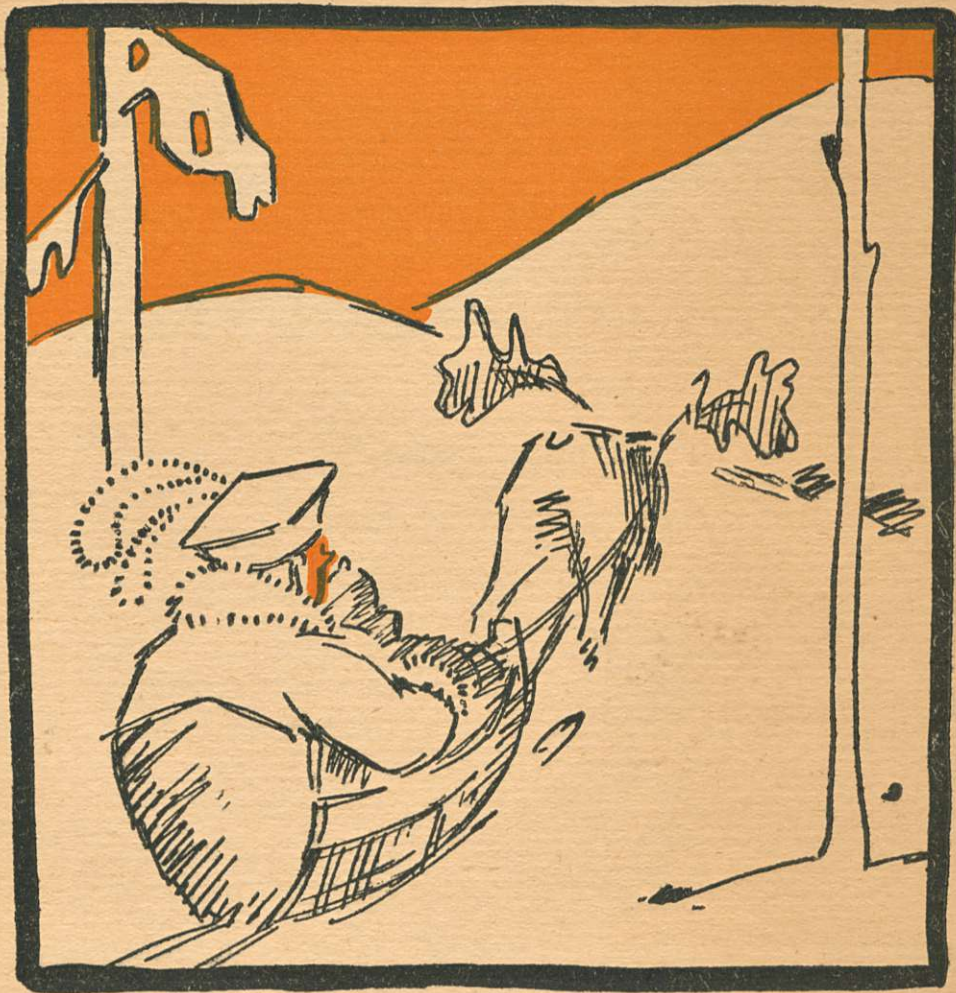
Minne pojan latu vei
sitä huomannut hän ei,
liiteli hän kauaks' niin,
että joutui väsyksiin,
eikä matkaa kotia
jaksanut ees aatella.
Levätä vain tahtoi,
nukkui — minkäs mahtoi...

Silloin hiljaa pojan luo
tuli Lapin tonttu tuo,
jok' on kuulu mahdistaan
yli koko Suomenmaan.
Otti Kauko-poikasen
sylihinsä varoen.
— Pojan unet syvät,
— tontun tuumat hyvät.

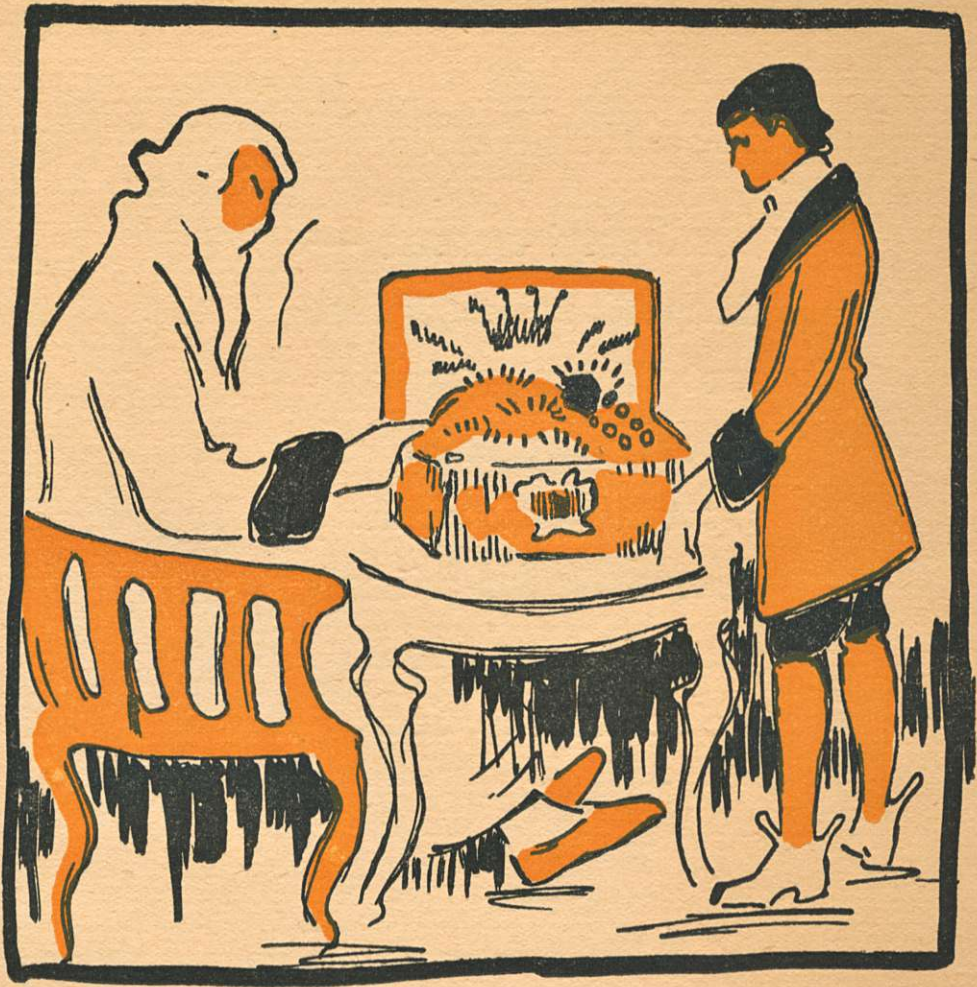
Lähistöltä kutsui hän
haarasarven pätevän,
taakkoinensa pulkkahan
istui poron komean.
Sitten ihan lennettiin
Lapin maihin lumisiin,
jossa oli soma
tontun koti oma.

Suuren lumitöyryn luo
päätyi vihdoin matka tuo,
siinä heräs Kaukokin,
katsoi silmin unisin,
ovea hän tunne ei,
jonka luokse tonttu vei.
— Jospa oiskin tiennyt,
minne ukki vie nyt! —

Tuskin sisään tulivat
kun jo aivan komeat
Kaukon ylle pukimet
tuli kuninkaalliset!
Vielä aarre-lippahan
antoi hälle ihanan,
sekä lupas uutta
vielä ihanuutta!

Lumi-vuori aukeaa —
ihmeellinen kesämaa,
jost ei kuultu milloin
ilmestyypi silloin!
Oottaa ratsu vireä
nuorta Kauko-prinssiä,
minne tahtoo viedä,
viel' ei Kauko tiedä. —

Kohti maata ihmeisää,
ratsu pian kiidättää,
siellä puistot ihanat
sekä linnat komeat
odottavat valmisna
meidän prinssi-Kaukoa.
— Nytkin yhä vielä,
hallitsee hän siellä! —

Tällaisia kummia
voipi sille sattua
joka pysyy kilttinä
ja on tontun ystävä.
Siispä lapset muistakaa
mitä satu opettaa:
Pahat onnen maata
eivät nähdä saata. —

